

L'ús nou dels cotxes bomba

En canvi, és nou a Madrid l'ús de cotxes bomba, fet que indica un canvi estratègic dels etarres. Alguns experts han sostingut darrerament que ETA-m ha sofert una «reconversió», després de l'aparició del GAL i de la nova actitud francesa; i el replegament a l'interior d'Espanya de les seves forces actives i l'augment del grau de brutalitat de les seves accions en són dues conseqüències. Ara rematen sistemàticament els ferits, ataquen infants i, sobretot, col·loquen bombes indiscriminadament. Posar un cotxe bomba a l'interior d'uns grans magatzems en una hora comercial revela una determinació, fins ara inèdita, de matar d'una manera no selectiva. En aquest sentit, les accions del dia dotze indiquen una nova escalada terrorista, una certa «libanització» del fenomen, una intenció d'arribar a la guerra total.

D'altra banda, aquest atemptat torna a plantejar la presència de l'escamot etarra *Madrid* o *Espana* a la capital. De fa uns tres anys, els seus membres, plenament identificats per la policia, actuen a la ciutat amb una eficàcia sorprenent, demostrada en múltiples atemptats. Fins ara la policia no ha aconseguit de neutralitzar aquest escamot, malgrat que n'ha desmuntat una part de l'aparell informatiu i logístic, gràcies, sovint, a colps de bona sort. La detenció de Venancio Sebastián Horcajo, el vint de febrer passat, permeté de preparar un parany definitiu, que fracassà per culpa de la coneguda rivalitat entre la policia i la guàrdia civil.

El fet cert és que la capacitat operativa d'aquest

grup etarra sembla intacta, opinió que no és compartida pel president Felipe González, el qual assegura que les darreres iniciatives terroristes indiquen una certa pèrdua de capacitat d'acció. Hi ha qui diu que, ara, aquest escamot és l'única raó per la qual José Barrionuevo no ha plegat. Alguns observadors afirmen que els atemptats del dia dotze li han enfonsat l'optimisme habitual i l'han desacreditat davant de tot Europa i Amèrica.

González proposa un pacte de silenci

La darrera ofensiva terrorista féu que el president Felipe González rellancés una vella idea: un pacte de silenci entre el govern i els mitjans de comunicació, a fi d'esmoreir o callar les accions terroristes. El govern central addueix que aquest acord ha rutilat molt bé a altres països europeus amb problemes semblants, com Alemanya, Itàlia o el Regne Unit. Tanmateix, els mitjans de comunicació espanyols s'han mostrat sempre reaccis a entrar en aquest joc, per raons comercial, per desconfiança mútua i, també, per por a una censura encoberta i, fins i tot, a una racció violenta dels terroristes. Si els atemptats són silenciats, és lògic creure que els terroristes n'augmentaran la grandària fins que sigui impossible callar-los. De moment, des de la Moncloa s'ha endegat una subtil ofensiva: el portaveu del govern, Eduardo Sotillos, felicità els mitjans de comunicació perquè el dia tretze van primar la informació europea a la terrorista. Aquells qui ho feren a l'inrevés foren identificats directament amb els nuclis involucionistes i antidemocràtics. Més clar, l'aigua...■

Aparells per a detectar explosions, per la costa

/ M. Molines

ETA: Una agressió al País Valencià

Des de Setmana Santa, tot un seguit de bombes han esclatat o han estat desactivades en la costa valenciana. L'estratègia d'ETA, amb aquestes accions, busca la publicitat exterior i ha aconseguit el rebuig de sectors polítics molt significatius.

Adolf BELTRAN

hores d'ara, sembla ja evident que la campanya de bombes d'ETA en la costa valenciana no té com a objectiu essencial el boicot al turisme, tal com l'organització basca afirma oficialment, tot i que el pot perjudicar bastant. Dues són les possibles pretensions d'aquesta actuació, no necessàriament alternatives: la incidència sobre membres de la nombrosa colònia de ciutadans i empresaris bascs residents en les comarques del sud del País Valencià, per forçar-los a pagar l'impost

revolucionari, i el ressò internacional, que actuaria com a element de pressió sobre el govern, per a la tantes vegades reclamada negociació política per a la pacificació d'Euskadi.

Aquest segon objectiu explicaria la utilització de les platges com a escenari, amb efectes més esmoreïts que els que podria provocar una línia d'acció més contundent i directa, la qual generaria unes conseqüències materials més fortes, produiria major perill físic per a les persones i un risc important per als autors dels atemptats.

Les bombes adormides

Hi ha un element que es desprèn de l'anàlisi de la campanya. Tots els artefactes, hagen esclatat o no, són fabricats amb una determinada quantitat d'explosiu (goma 2), dins un recipient metàl·lic que impedeix la detecció per part dels gossos entrenats, i amb un temporitzador que permet de programar l'explosió fins a un mes després del moment de l'activació. D'aquesta manera, els escamots que hi participen no necessiten disposar d'una gran infraestructura en la zona, ja que gaudeixen de temps suficient per a una perfecta cobertura. Vènen, sembren les bombes «adormides» i, quan esclaten, fa temps que són ben lluny.

Tota la confusió informativa generada des del Govern Civil d'Alacant i des de la Delegació del Govern al voltant d'aquest tema, s'explica, així, per la incapacitat per a oferir resultats policials immediats, ja que el seguiment del fenomen transcendeix l'àmbit valencià i s'insereix en l'actuació general de les Forces de Seguretat de l'estat contra ETA, dirigida des de la Brigada Central de Informació.

Des del principi de la campanya, els responsables governatius han practicat una curiosa i simptomàtica cerimònia de contradiccions. De les declaracions inicials del governador d'Alacant, Octavio Cabezas, afirmant que «l'activitat terrorista ha acabat», a l'anunci recent d'una ofensiva contra grups suposadament afins, passant per les vacil·lacions sobre comunicar o no a l'opinió pública els successus atemptats, l'actitud de les autoritats competents del País Valencià ha demostrat un coneixement molt

pobre de l'estratègia d'ETA.

Algunes d'aquestes contradiccions tenen com a gènesi l'intent, no acabat de dur a la pràctica dedicadament, de protegir els interessos turístics, tot impedit, amb el silenci, la pu-

siva de gran cost en vides humanes, que deixa de banda altres consideracions polítiques diferents a la pressió armada, per forçar una negociació sobre l'alternativa KAS— ha utilitzat selectivament el País Valencià com un dels

d'un país com Euskadi, la lluita política del qual sempre hem trobat admirable».

Sense entrar a fer una valoració de la lluita armada, l'Entesa de l'Esquerra Catalana féu públic, a l'inici de les explosions, un comunicat contrari a la cam-

Una campanya rebutjada unaniment

/ M. Molines

blicitat de les accions. En aquest sentit, representants empresarials del sector hotelier desmenteixen enèrgicament els possibles efectes negatius de l'ofensiva d'ETA i, en algun cas, han arribat a retraure a la premsa la difusió dels esdeveniments. Hem pogut saber, però, que la campanya turística, durant el mes de juny, presenta uns perfils inferiors als esperats, com a conseqüència, probablement, de la difusió que les activitats d'ETA han trobat en la premsa europea.

Posicions en contra

Siga com siga, la nova fase en l'estratègia de l'organització basca —llançada últimament a una ofen-

camp d'acció. I aquest fet ha trobat el rebuig, entre altres, de forces polítiques com el PSOE, AP, Euskadiko Ezkerra i el PNB.

La Unitat del Poble Valencià, d'altra banda, afirmava, en un article publicat en mitjans de comunicació bascs i valencians, l'oposició a «aquesta campanya en conjunt i a qualsevol altra actuació de tipus violent que pretenga utilitzar el nostre territori com a escenari». I afegia: «ens sentim profundament agredits per unes accions que contempen la nostra terra com un camp de guerra, com una part d'Espanya (oblidant-ne la problemàtica diferenciada) susceptible d'accions armades que diuen reivindicar les llibertats i els drets nacionals

panya d'ETA. Però també el PSAN, al número 38 de la revista *Lluita*, publica un editorial titulat «Cada terra fa sa guerra», en el qual assegura que «una vegada més, hem de recordar als companys d'Euskadi que Benidorm, Altea, Alacant, el Saler... no són Espanya, sinó els Països Catalans, una nació oprimida pels espanyols i els francesos, tant o més com ho és Euskadi. ¿Què pensarien els bascos si Terra Lliure actués a Nafarroa i, a sobre, considerés Nafarroa com a territori espanyol?»

Òbviament, amb els matisos propis de les posicions diferents de cada opció política, la campanya de bombes d'ETA en la costa valenciana és unànimement rebutjada.